

SANDY BRYGAN

SLZY BESTIE

POVÍDKY DO 6 KABELKY

SLZY

BESTIE

autor: Sandy Brygan

Ze souboru Povídky do kabelky
Sandy Brygan

Titul: Slzy bestie

Autor: Sandy Brygan

Soubor: Povídky do kabelky; 6

Cover: Sandy Brygan by AI

Jazyk: český

Vydání a publikované verze: 1. vydání © 2023;

Nakladatel / Vydavatel:

Sandy Brygan; Vydáno na vlastní náklady

Místo a rok vydání:

Sveta Jelena, 2023

<https://sandybrygan.blloxo.com>

PŘEDMLUVA

Povídka *Slzy bestie* byla napsána s úmyslem předat čtenářům nevšední zprávu o možných důsledcích manipulativních her. Toto dílo nás vede na cestu za objevováním a pochopením i vlastní identity. Prostřednictvím hlavní postavy nám ukazuje, že život může být dobrodružstvím plným nečekaných zvrátů a že vše má svou cenu ...

Eva, hlavní postava, je sebejistou ženou a vášnivou umělkyní, která žije podle svých pravidel a odmítá se podřizovat mužům a konvencím společnosti.

Připomíná nám důležitost být autentickými a žít v souladu s tím, co nás naplňuje a dělá šťastnými, ačkoliv se někdy musíme postavit vlastnímu strachu.

Ponořte se do inspirativního romantického příběhu o odhodlání, vášni a ceny za nezávislost, který může povzbudit k hlubšímu poznání sebe sama.

ÚVODEM

- VÍTEJ V MÉM SVĚTĚ -

Jsem dvaatřicetiletá umělkyně, suverénní bytost, která si nechává jen to, co chce, a vyhýbá se tomu, co ji neoslovuje. Vaše slabost mi umožňuje stát se vládkyní vašeho osudu.

Často zakryji teplé slunce i těch posledních lidských nadějí. Svůj terč si najdu vždy a všude. Když se mi zachce, vejdu do místnosti, kde se lidé skvěle baví, a věřte, že stačí pouhá chvilka mé přítomnosti a jejich veselá nálada se rychle změní k nepoznání. A ano, dělá mi to dobře. Nemívám problémy podělit se o svůj názor se světem. Vychrlím jej ze sebe kdykoliv a kdekoliv, ať už je sebekrutější, přesto noblesně. Není mým zvykem se dávat, někomu podřizovat, natož pak mužům. Ovšem, ráda jsem v jejich společnosti, a ještě radši v jejich představách. Jejich slabost je mou výhrou.

Mohou mě mít, ale nikdy jim nebudu patřit.
Živím se pocitem z dobře odvedené práce, která
spočívá v ničení iluzí, jakými si muži marně
snaží přikrmit svá ega. A neopomím ani
ženskou naivitu. Žiji hrou. Hrou s jejich i
vašimi emocemi. Soucit a romantika nemají
v mém životě místo.

Jsem Eva. Budete hrát se mnou?

VALČÍK

Po téměř hodinové jízdě jsem konečně zaparkovala před městským domem rodičů ve Strentbornu, kde již stála i auta mých drahocenných sester. Na otcovy narozeniny jsem dorazila poslední, což ale nebylo nic neobvyklého.

Vystoupila jsem z vozu, oděná v dlouhých, černých, elegantních, akorát obepnutých šatech. Vůbec ne vyzývavých, ač i tak jsem v nich upoutala pozornost kolemjdoucích mužů. Sáhla jsem na zadní sedadlo pro dárek pro otce. Coby malířka a majitelka vlastní galerie se ode mě očekávalo, že mu věnuji jedno ze svých děl, takže jsem věděla, že nezklamu. Upravila jsem si vlasy stažené do culíku, a směle vykročila ke dveřím dvoupatrového domu číslo šedesát šest v Meldien Street. Zazvonila jsem.

„To je dost!“ řekla mi Jana, ještě než zakřičela na ostatní, „Eva už je tu!“

"Jsem ráda očekávaná."

Její rádoby úsměv jsem jí opětovala. Obě dvě jsme přitom dobře věděly, jaký význam se za těmi grimasami skrývá. Projev sesterské lásky či snad radosti ze shledání byste zde hledali marně. Pravda, kdysi dávno jsme si byly poměrně blízké, ale ta doba je dávno pryč. Kdežto s Petrou, nejmladší z nás, s tou se ani nepovažujeme za sestry.

Nedávno oslavila své dvaatřicáté narozeniny, přesto se chovala jak malé dítě. Její představy o reálném životě byly naprosto nesnesitelně zkresleny argentinskými a tureckými telenovelami. Žádný div, že skončila jako barmanka v Clubu 3X.

Dále mé kroky směřovaly do obývacího pokoje, kde jsem políbila naší přívětivou matku na tvář.

Překvapilo mě, kolik přišlo lidí. Netajila jsem své překvapení. Matka jen přikývla a vrátila se zpět do kuchyně, ke krájení obrovského množství zeleniny na salát.

„Báječné, všude stolky s jídlem a pitím, ... Přesně podle tátova gusta!“ pochválila jsem jí přípravy a organizaci. Opřela jsem se o linku a pohlédla francouzským oknem ven, když mne zaujal.

„A kdo je tamten muž?“

Matka se otočila směrem k terase, která se ve tvaru písmene *L* rozpínala podél celé zadní strany domu, na bezmála sto padesáti metrech čtverečních. Pak obrátila svůj zrak zpět směrem na mou maličkost a pozvedla obočí na důkaz nemalých pochybností o důležitosti její odpovědi.

„To je nový přítel tvé sestry... Jmenuje se Jindřich, Jindřich Kodek. Je to moc pěkný a hodný muž. Jeho rodina vlastní nějakou logistickou firmu.“

Ukradla jsem matce kousek červené papriky z mísy a sjela Jindru rentgenovým pohledem.

Kvalitní, zřejmě dražší oblek, kterému se jen málo podařilo zakrýt vypracované proporce asi tak metr osmdesát vysoké postavy, opálený,

čerstvě a velmi nakrátko sestřižené kaštanové vlasy, ve tváři ostré rysy. Ladné, avšak naprosto jisté pohyby vypovídaly o jeho vysokém sebevědomí. Jinak a zkráceně, fakt pěkný, též vysoce sebevědomý jedinec. Vybavoval se s mým švagrem, Ivanem, Janino mužem. Mírně orosenou skleničku bílého držel tak zlehka ...

„Hmm,“ pousmála jsem se. Když se u něj objevila i Petra., namířila jsem si to přímo k nim.

Nemusela jsem se nijak snažit, abych zaujala plnou Jindrovu pozornost. Pozdravila jsem Ivana a sestru, která mě představila svému novému objevu. S podáním ruky a mírně nakloněnou hlavou do strany, jsem mu hluboce pohlédla do zelených očí a věnovala mu jeden z mých lehkých, provokativních úsměvů. Věděla jsem dobře, že by bylo slušné se jej alespoň na něco optat, pronést nějakou tu větu. Ale přesně to se ode mě očekávalo, tak jsem se jen obrátila na Petru s dotazem, kde najdu otce. Ta mi odsekla, neboť dobře věděla,

že jsem s Jindrou ještě neskončila. Spokojeně jsem jí poděkovala.

Sotva mě Jan Kornád spatřil, vstal od plně obsazeného stolu, aby objal svou nejmilovanější dceru. Pogratalovala jsem mu k jeho devětapadesátým narozeninám, dlouze ho políbila na tu starostmi a věkem podepsanou tvář, a usedla po jeho boku mezi ostatní hosty. Jeden z nich mi nalil červené víno, druhý již tak zdvořilý nebyl ...

„A co ty, Evo? Bude ti už třiatřicet. Kdy ty se hodláš vdát?“

„To je otázka, na níž by mnoho lidí rádo znalo odpověď.“

„A existuje?“ nedal pokoj.

Všichni u stolu utichli a vyčkávali mé reakce. Pozvedla jsem sklenici s vínem a upřeně se na staršího muže zadívala.

„Samozřejmě. Až se z mužské rasy vyvine pro mě přijatelná a dostatečně inteligentní.“

Výraz v mé tváři byl sebejistý a spokojený, na rozdíl od těch ostatních. Poklidně

jsem upila vína a pohlédla na otce, který jako jediný věděl, že takové konverzaci se budu vždy vyhýbat útokem. Stejně tak si byl ale jist, že svou odpovědí jsem nijak nelhala.

Hodiny ubíhaly a já si užívala večera. Jindra byl stále více uvolněný a zdálo se, že má zájem si mě detailně prohlédnout. Naopak Petra byla zaneprázdňena vyprávěním svých nových zážitků a nějaké pohledy ji vůbec nezajímaly.

Později jsem se s Jindrou setkala i o samotě. Vlastně jsme na sebe narazili před kouelnou. Jeho pohled prozrazoval, že jsem pro něj něčím nevídaným. Ideální příležitost k tomu, abych ho seznámila se svou nekompromisní povahou.

„Víš, Jindro, jen tě chci upozornit, že tady jsem já ta, která rozhoduje, jak se hry budou hrát.“

„Možná tě to překvapí, ale já na hry moc nejsem, Evo.“ odpověděl mi šarmantně a s mírným úklonem.

„Mně to zní spíš jako výzva,“ priznala jsem.

Uvnitř jsem se smála. Byl to zajímavý muž a já se těšila na další hru, ve které bych si ho mohla podmanit. Bez ohledu na Petru, cítila jsem své přednosti, jimž jsem byla připravena nechat volný průchod.

Po otcově děkovném proslovu zazněly potlesky, hvízdání, povzbuzující a radostné výkřiky, skoro jak na nějakém koncertě rockové skupiny. Přála jsem mu to. Ráda jsem ho viděla spokojeného. Stejně tak matku, ale té vždy stačilo ke štěstí opravdu velmi málo. Třeba teď, kdybyste viděli, jak ji ten úsměv coby následek otcových slov omladil tvář. Ne, po ní skutečně nejsem.

V tom se vedle mě objevila Petra.

„Evo, pojďme někam stranou, ať si můžeme promluvit,“ vyzvala mě opatrně.

„Co potřebuješ?“ odsekla jsem jí.

Mladší sestra si ztrápeně oddychla, ale následně své přání pronesla dost razantně.

„Já ..., chci mluvit o Jindrovi.“

Vysloužila si mou pozornost.

„Co s ním?“

„Můžeš ho, prosím, nechat na pokoji?“

Směšné a ubohé. Znechuceně jsem se na ni podívala. Petra se zachmuřila.

„Mám ho ráda. Prosím tě!“

Znovu jsem se stala svědkem toho, že Petra nikdy muže nepochopí. Nikdy nepocítí to, co mohu já.

„A právě to tě dělá tak slabou. Vlastně tě tím chráním.“

Nechápavě mi hleděla do očí. Věděla, že je to pravda. Byla jen obyčejná holka, která neměla takové kouzlo jako já, žádný šmrnc, ženskost, sebeúcta. Každý chlap, který se do ní pro její dobrotu zamiloval, ji později nechal pro nějakou spíše mého typu.

Snažila se zachovat klid. Víím, že umím být vůči ní krutá, ale od někoho tu facku musí občas dostat. Nechala jsem ji tam i s jejími pochybnostmi a strachem. Věděla jsem, že musím udělat, co je nejlepší, i že to Petra nikdy

nepochopí.

Všem přítomným bylo zjevné, že se Jindra mé sestře líbí, i jak se až příliš snadno sama stává obětí svých emocí chovaných vůči němu.

Ubohá Petra, je můj úplný opak. Byla prostá, hodná, ale výrazně méně přitažlivá, než já.

Právě jsem si vzala novou sklenku vína, když se nedaleko mého já ozval ten medový, známý hlas. Chtěla jsem se za ním otočit, ale instinkty mi napovídaly, ať s tím počkám. Ve světě žen jsem jeho třešnička na dortu, jak se jednou svěřil mému bratranci Martinovi.

Stála jsem tedy zády a nenápadně naslouchala rozhovoru, který vedl se dvěma dalšími společnými známými. Dle hlasů, které ke mně doléhaly, jsem mohla soudit, že nejspíš s bratry Hengerovými, otcovými firemními zaměstnanci. Nasvědčovalo tomu i téma jejich konverzace. Poslouchala jsem a vyčkávala momentu, o němž jsem věděla, že přijde.

Asi po třech minutách mě oslovila matka, která považovala za neodkladné mi oznámit, že bych měla s tím alkoholem pomaleji... Jen jsem se na ni ušklíbla, aby věděla, že sice respektuji její přání, ale nic ji neslibuji. Konec konců, teď jsem neměla v úmyslu se tu opíjet, ale pohrát si s Viktorem. Jakmile mě prozradila, konverzace mužů se výrazně ztlumila.

Zhluboka jsem se nadýchla.

„Hm, počkat ..., Ano, intenzivní dřevitá vůně, trocha orientu, elegance, luxus, zdokonalování téměř dokonalého ...“ vypouštěla jsem z úst se zavřenýma očima, stále zády ke kolektivu.

Najednou jsem ucítila, jak se mě bradou a konečky prstů lehce dotýká mé šije. Naklonila jsem hlavu, čímž jsem mu dala svolení.

„A teď já. Máme tu ..., jasmín, dřevo, trochu citrusu, dostatek elegance ..., a nepostradatelná vášeň s dostatkem sebevědomí.“

Teprve po jeho posudku jsem se k němu otočila čelem.

„Pořád věrná Sabatinkám?“ zeptal se vítězně.

Odpověděla jsem mu souhlasně jen spokojeným mrknutím oka a pokrčením ramene. Ale nic jsem mu neřekla.

Upřeně jsem mu hleděla do těch uhrančivých očí a uvědomovala si, jak mi ani ne před dvěma léty poprvé dokazoval téměř všechny vlastnosti charakterizované jeho dnešním parfémem. A ano, kdybych bývala chtěla někoho milovat, jistě by se jednalo o něj. Ale náš stav byl mnohem zábavnější takto.

Mrazilo mě, a přitom jsem se obávala první kapky potu, která se mohla každým okamžikem objevit. Naše obvyklé konverzace, i ty beze slov, byly jako jemné taneční kroky plné náznaků a napětí. Jako bych byla záhadná květina, kterou se snaží něžností a dominancí zároveň dohnat k rychlému rozkvětu. A já jsem si to užívala.

Neustále mě překvapoval svou inteligencí a zajímavými příběhy. Naše setkání byla plná smíchu, špetky erotiky, provokace a podbarvená živočišnou přitažlivostí a jemnou agresivitou.

Mezi námi se konstantně vyvíjelo napětí, které bylo téměř neudržitelné. Když jsme se obešli beze slov a komunikace spočívala spíše v gestech, zdálo se mi, že vše ještě mnohem hlubší.

Jako by se mezi našimi hlavami spojily vlny myšlenek a vytvořily bublinu, v níž se jako sestříhaný film promítaly naše momentální erotické představy. Potřebuji špendlík, řekla jsem si a představila, jak se bublina záhy ztratí ve vzduchu jak nafukovací balónek.

„Budu muset ...“

„Zamlouvám si první tanec,“ samolibě se usmál a s grácií se vrátil k bratrům Hengerovým, aniž by mě nechal větu doříct.

Abych nezapomněla, kdo jsem, hodila jsem do sebe zbytek obsahu skleničky, takže jsem matce, která se tentokrát ptala, zda jsem neviděla Janu, odpověděla jen zavrtěním hlavy, v níž byl teď jen - *on*.

Otec ho zřejmě pozval, jelikož jej Viktor občas právně zastupoval, než přešel z obchodního na rodinné právo.

Viktor Stych byl devětatřicetiletý svobodný a nezávislý muž, který si užíval svého osamělého života. Byl sebevědomý a věděl, co od života chce. Jeho charisma a přirozená autorita k němu přitahovala lidi jako magnet. Metr devadesát vysoká a statná postava elegantního postoje byla výsledkem dlouholetého sportovního tréninku. I ten tenis hrál s grácií a lehkostí. Černé a husté vlasy zdůrazňovaly jeho maskulinitu, a i když je měl vždy upravené, pramínky vkusně delší, na stranu sčesané ofiny mu spadávaly do tmavě hnědých očí.

Bezmála dva roky byl mou hračkou číslo jedna. Takovou, která neomrzí, a máte pro ni slabost. Viktor představoval živoucí symbol ženské touhy, a přestože měl svobodného ducha, toužil najít někoho, kdo by ho dokázal uchvátit. Byl to muž, který mohl rozdmýchat plamen vášně a lásky a zároveň být jak něžný, tak agresivní. Jeho charisma a přitažlivost mu dodávaly jedinečný šarm, kterému snad žádná žena nedokázala odolat. Byl mým „speciálem“.

SEZNAM KAPITOL

Valčík
Zvony a výzvy
Klubko
Potřeby nevyřčeného
Pod zlatavým rouchem
Děšť a závazky
Změna pravidel
Navždy

Ukázka textu z díla SLZY BESTIE

Ze souboru:

Povídky do kabelky

Předchozí tituly souboru:

Plán obchodníka (2013; 2023)

Já neprohraju (2015)

Emoční realita I (2016)

Emoční realita II (2017)

Přítel mrtvých (2016)

<https://sandybrygan.blloxo.com/>

AUTORSKÁ PRÁVA

Copyright © 1.vydání; Sandy Brygan (2023)

Slzy bestie – Povídky do kabelky 6; Sandy Brygan

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace, ani její celek, nesmí být reprodukována, distribuována nebo přenášena v jakékoli formě nebo jakýmikoli prostředky, včetně fotokopírování, nahrávání nebo jiných elektronických nebo mechanických metod, bez předchozího písemného souhlasu vydavatele, s výjimkou případů povolených autorským zákonem. V případě žádostí o povolení kontaktujte vydavatele/autora.

Veškerá možná podobnost je čistě náhodná. Příběh, všechna jména, postavy a události zobrazené v této inscenaci jsou fiktivní. Žádná identifikace se skutečnými osobami (živými nebo zesnulými), místy, budovami a produkty není úmyslná a ani by neměla být vyvozována.